

PARAULA I VIDA

«Soc a la porta i truco!» (Ap 3,20)

Aquest diumenge comença l'Advent, el temps de l'esperança.

Quatre setmanes que ens ajuden i urgeixen a preparar bé el Nadal. Enguany amb la pandèmia no serà tant preparar trobades i festes de família, que potser no es podran dur a terme o només a través de connexions telemàtiques, però sobretot serà preparar-nos al Nadal de forma més autèntica, més cristiana, amb caritat, oració, austeritat i alegria. No podran ser dies d'àpats familiars i de regals, però estem obligats a viure l'essencial i més principal: l'acollida del Senyor Jesús, que arriba per renovar totes les coses. L'Advent ha de significar l'acollida de Déu que es fa Déu-amb-nosaltres i que canvia la història; l'acollida de Jesucrist que es fa germà nostre i que roman amb nosaltres tots els dies, fins a la fi dels temps. Ens continua dient a la nostra generació: «Mira, soc a la porta i truco. Si algú m'escolta i obre la porta, entraré a casa seva i menjaré amb ell, i ell amb mi» (Ap 3,20). Escoltem la veu del Senyor, obrim-li la porta de la nostra vida, deixem-nos omplir de la seva llum i viurem una comunió plena i guaridora, que ens repararà de totes les pors i angoixes, i ens donarà la plenitud de la seva amistat i gràcia.

Ve el Senyor. Fem-li lloc, acollim la seva Paraula, rebem el seu Amor. Cada Eucaristia ens recorda que l'esperem: «esperem el vostre retorn, Senyor Jesús!». Iniciem l'Advent amb molta esperança, perquè el qui arriba és «el Senyor de l'univers», el qui tot ho pot, el qui sempre perdona i refà, el qui ha vençut el pecat i el mal, el qui ha recreat la història humana, omplint-la del seu Amor i mostrant-li el seu final de salvació en Déu.

¿Sabrem esperar-lo activament? L'esperança és una virtut serena, humil i petita, fràgil si ho volem, però vivificadora de la fe i de la caritat. Res de passivitats en els qui esperen activament com Jesús ens ha ensenyat, perquè Déu, que tot ho pot, ens dona el goig de saber que Ell treballa amb nosaltres, prepara els béns invisibles que ens vol regalar, i segur que desitja, encara més que nosaltres, el triomf del bé i de l'amor, la salut per a tots els seus fills. És en aquest fonament diví que basem la nostra esperança; no pas en nosaltres o en les nostres pobres forces.

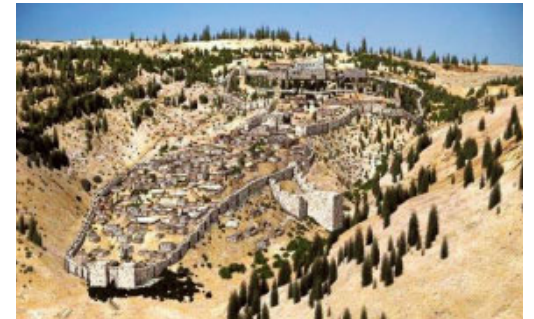
Aquesta «veritat» ens ajuda molt, sobretot en temps de tantes dificultats, quan sembla que les coses ens van en contra. Nosaltres ens mantenim esperançats, fermes i fidels, amb la mirada fixa en allò que val per a sempre i que no passarà mai. Perquè de fet, la nostra esperança és una Persona, és el Crist. Per Ell val la pena perdre-ho tot, si convé, per tal de guanyar la vida i guanyar-ho tot.

Aquesta **actitud esperançada** és la que ens cal. **Semrar esperança** enmig de la pandèmia, en aquests camps, com en d'altres que cadascú pot estar vivint amb dolor: carències i dificultats a la pròpia família, malalties que són dures de portar, creus feixugues o ferides mai prou curades... És aquesta realitat de pecat i de dolor que Crist ve a fer-se seva, naixent enmig de nosaltres. Preparem el Nadal que ha de ser una realitat cada dia. El Senyor arriba amb poder, ve a posar joia on només hi creix el ressentiment. Que Ell arribi a tots! *Beneït el qui ve en nom del Senyor! Veniu Senyor Jesús!*

† **Joan-Enric Vives**
Arquebisbe d'Urgell

EL MESSIES ESPERAT PER...

I. La família d'Isaïes

Corria l'any 740 aC i Jerusalem estava endolada per la mort del rei Azarià. Feia un temps que Déu havia escollit el jove Isaïes per fer de profeta: «Vés a dir a aquest poble...»

Isaïes era d'una família noble. Va casar-se amb una profetessa i tingueren dos fills.

S'adreçà al poble d'Israel durant més de 40 anys. El seu llenguatge exquisit, el tracte de tu a tu amb el rei, la seva presència a palau fan d'Isaïes una personalitat de la cort, savi, amb capacitat per exposar lliurement la seva opinió sense miraments.

La seva família era fidel a l'Aliança amb Déu i complien els deures amb Yahvé. En uns temps difícils i amenaçats per una guerra, ells confiaven que Déu salvaria el seu poble.

Per això, un dia, amb el seu fill Shear Yhasub (que vol dir: una resta retornarà) anaren a trobar el rei Acaz, preocupat i amoïnàt per defensar-se dels seus enemics. Isaïes volia que confiés en Déu. I davant la seva rebequeria, li adreça una profecia messiànica: «La noia tindrà un fill i li posarà Emmanuel, que vol dir Déu-és-amb-nosaltres.»

Vuit segles més tard, Sant Mateu ho recorda en l'Evangeli en parlar del naixement de Jesús.

Mn. Ramon Sàrries

APUNTS PER A L'ANÀLISI

Advent per a mi, Advent per als altres

Primers diumenge d'Advent. Comencem l'any litúrgic. Els infants obriran la primera finestra del calendari que, dia a dia, finestra rere finestra, els portarà a la gran festa: el dia de Nadal. A la parròquia, encendrem el primer dels quatre ciris de la corona d'Advent. Quatre diumenges ens portaran a la Missa del Gall. El celebrant de la missa d'avui ens dirà que comencem el camí de l'any litúrgic. Tots sabem que Jesús el farà amb nosaltres, o més ben dit: nosaltres el farem amb Ell, seguint la seva vida pública, seguint els seus ensenyaments, seguint el seu dir i fer. A l'evangeli del tercer diumenge d'Advent, llegirem: «Déu envià un home que es deia Joan. Vingué com a testimoni a donar testimoni de la llum, perquè per ell tothom cregués» (Jn 1,6-8).

Temps d'Advent, preparació de la vinguda de Jesús. Durant tot l'any Ell és entre nosaltres, camina amb

nosaltres. Convé estar atents per descobrir la seva presència, bategant ben viva enmig del món, en la pregària, en l'eucaristia, en el nostre silenci interior, en el germà necessitat. «Perquè per a Déu no hi ha res impossible» (Lc 1,37), ens recordarà l'evangeli del quart diumenge. El camí d'Advent acabarà amb la vinguda de Jesús en la humilitat de Betlem, del pessebre. No ens oblidem de baixar les caixes amb les figures, el suro de les muntanyes, el paper del cel i l'estel dels Mags; caldrà anar a buscar molsa o a comprar-ne, que no hi falti detall al nostre pessebre... Que els infants de casa, ajudats pels germans grans, els pares o els avis, posin cada peça a lloc, cada figura on correspon.

Visquem aquest temps litúrgic de l'Advent, fem-lo present en la nostra vida, en la vida familiar, orientada per la llum de Crist. Ara estem preparant la vingu-

da del Fill, de Jesús al cor dels homes i les dones de bona voluntat. La seva vinguda a cadascun de nosaltres perquè l'apropem als altres. Renovem i enfortim el nostre compromís de fer present el seu amor. «Estigueu alerta, vetlleu, perquè no sabeu quan serà el moment» (Mc 13,33), ens dirà l'evangeli del segon diumenge. Siguem Advent per als altres, apropem la vinguda del Senyor als qui comparteixen la vida amb nosaltres, amb les persones del nostre entorn, especialment els més febles i vulnerables. Escoltarem a l'evangeli del primer diumenge: «Jo envio davant teu el meu missatger perquè et prepari el camí» (Mc 1,2).

Escoltem la Paraula de Déu, fem que esdevingui vida amb el nostre testimoni. Caminant per l'Advent, preparem el seu camí.

Enric Puig Jofra, SJ

PALABRA Y VIDA

«Estoy a la puerta y llamo» (Ap 3,20)

Este domingo comienza el **Adviento, el tiempo de la esperanza**. Cuatro semanas que nos ayudan y urgen a preparar bien la Navidad. Este año con la pandemia no será tanto preparar encuentros y fiestas de familia, que quizás no se podrán llevar a cabo o sólo a través de conexiones telemáticas, pero sobre todo será prepararnos para la Navidad de forma más auténtica, más cristiana, con caridad, oración, austeridad y alegría. No podrán ser días de comidas familiares y de regalos, pero estamos obligados a vivir lo esencial y más principal: la acogida del Señor Jesús, que llega para renovar todas las cosas. El Adviento debe significar la acogida de Dios que se hace Dios-con nosotros y que cambia la historia; la acogida de Jesucristo que se hace hermano nuestro y que permanece con nosotros todos los días, hasta el fin de los tiempos. Nos sigue diciendo a nuestra generación: «Mira, estoy a la puerta y llamo. Si alguien escucha mi voz y abre la puerta, entraré en su casa y cenaré con él, y él conmigo» (Ap 3,20). Escuchemos la voz del Señor, abrámosle la puerta de nuestra vida, dejémosnos llenar de su luz y viviremos una comunión plena y curativa, que nos curará de todo miedo y angustia, y nos dará la plenitud de su amistad y de su gracia.

Viene el Señor. Hagámosle sitio, acojamos su Palabra, recibamos su Amor. Cada Eucaristía nos recuerda que le esperamos: «¡Ven, Señor Jesús!». Iniciamos el Adviento con mucha esperanza, porque el que llega es «el Señor del universo», el que todo lo puede, el que siempre perdona y restaura, el que ha vencido el pecado y el mal, el que ha recreado la historia humana, llenándola de su Amor y mostrándole su final de salvación en Dios.

¿Sabremos esperarle activamente? La **esperanza** es una virtud serena, humilde y pequeña, frágil si queréis, pero vivificadora de la fe y de la caridad. Nada de pasividades en los que esperan activamente como Jesús nos ha enseñado, porque Dios, que todo lo puede, nos da la alegría de saber que Él trabaja con nosotros, prepara los bienes invisibles que nos quiere regalar, y seguro que desea, aún más que nosotros, el triunfo del bien y del amor, la salud para todos sus hijos. Es en este fundamento divino que basamos nuestra esperanza; no en nosotros o en nuestras pobres fuerzas.

Esta «verdad» nos ayuda mucho, sobre todo en tiempos de tantas dificultades, cuando parece que las cosas nos van en contra. Nosotros nos mantenemos esperanzados, firmes y fieles, con la mirada fija en lo que vale para siempre y que no pasará jamás. Porque de hecho, nuestra esperanza es una Persona, es Cristo. Por Él vale la pena perderlo todo, si conviene, a fin de ganar la vida y ganarlo todo.

Esta **actitud esperanzada** es la que necesitamos. **Sembrar esperanza** en medio de la pandemia, en estos campos, como en otros que cada uno puede estar viviendo con dolor: carencias y dificultades en la propia familia, enfermedades que son duras de soportar, cruces pesadas o heridas nunca suficientemente curadas... Es esta realidad de pecado y de dolor que Cristo viene a hacerse suya, naciendo en medio de nosotros. Preparamos la Navidad que debe ser una realidad cada día. El Señor llega con poder, viene a poner alegría donde sólo crece el resentimiento. ¡Que Él llegue a todos! ¡Bendito el que viene en nombre del Señor! ¡Ven Señor Jesús!

† Joan-Enric Vives
Arzobispo de Urgell

El conjunt catedralici proposa una activitat familiar

L'activitat fou presentada el dijous 12 de novembre per la Delegada de Patrimoni, Sra. Clara Arbués, als mitjans de comunicació local

La Catedral i el Museu Diocesà d'Urgell han posat en marxa una nova activitat autoguiada i gratuïta oberta a tothom, que neix amb la voluntat de fer gaudir de l'art i del patrimoni a persones o grups familiars d'un màxim de 6 membres, durant la situació de restricció de mobilitat.

L'activitat fou presentada el dijous 12 de novembre per la Delegada de Patrimoni, Sra. Clara Arbués, als mitjans de comunicació local. L'activitat se centra en que els participants busquin detalls de diversos elements del patrimoni artístic de tot el conjunt catedralici i, posteriorment, ja a casa, poder ampliar la informació de cadascuna de les imatges localitzades a partir d'un enllaç disponible al web del Museu. Finalment, entre tots els que hi participin se sortejarà un lot de productes de la botiga del Museu.

L'activitat també està oberta a grups bombolla de convivència

acreditats —grups escolars i col·lectius vulnerables— que vulguin

gaudir-la entre setmana, sempre amb reserva prèvia. Els espais del Museu i la Catedral estan oberts amb una limitació d'aforament del 33%, i per aquest motiu és imprescindible la inscripció prèvia a l'activitat. Segons es desprèn de la Resolució SLT 2700/2020, als museus es poden dur a terme visites autoguiades en família, sempre que no se superin el nombre de sis persones. L'horari per fer l'activitat és de dilluns a dissabte de 10 a 13 h i de 16 a 18 h.

Les persones o grups familiars d'un màxim de 6 persones que vulguin participar-hi cal que reservin el dia i l'hora al web del museu: www.museudiocesaurgell.org o bé per telèfon al 973 353 242.

TWITTER DEL PAPA FRANCESC

@Pontifex: «Confieu en el Senyor i esforceu-vos per entrar en els seus plans, acceptant que la seva salvació pot trobar-nos per camins diferents als que esperaríem» (28 d'agost).

@Pontifex: «La pandèmia actual està evidenciant la nostra interdependència: tots estem connectats, els uns amb els altres, tant en el bé com en el mal. Per tant, per sortir millors d'aquesta crisi hem de fer tots junts solidàriament» (3 de setembre).

@Pontifex: «Com a família humana tenim un mateix origen en Déu; habitem la mateixa casa comuna, el planeta jardí on Déu ens ha posat. Però quan oblidem tot això, el teixit social es debilita i el medi ambient es deteriora» (3 de setembre).

@Pontifex: «El món és quelcom més que un problema per resoldre, és un misteri joïós que contemplem amb gaudiosa lloança» (7 de setembre).

Celebració de la Festa de Sant Ermengol i nou Canonge a la diòcesi

La Catedral de Santa Maria d'Urgell va acollir, el dimarts dia 3 de novembre, la solemne celebració de la Festa de Sant Ermengol, patró secundari de la Diòcesi d'Urgell, i també l'acte de pressa de possessió del nou Degà del Capítol, Mn. Benigne Marquès i Sala i d'un nou Canonge, Mn. Pere Balagué i Bajona, Arxiprest de la Vall d'Aran.

Al matí va reunir-se el Capítol presidit per l'Arquebisbe Joan-Enric a la Casa del Bisbat on els canonges van escollir com a nou Degà Mn. Benigne Marquès i Sala, elecció que fou confirmada per l'Arquebisbe. La reunió serví, a més a més, per tractar altres temes sobre la S.E. Catedral: reparació de l'orgue, etc.

Posteriorment, Mons. Joan-Enric Vives va presidir la celebració de Sant Ermengol a la Catedral. Sant Ermengol, Bisbe d'Urgell, qui va fundar la Canònica a la Catedral, on hi van assistir especialment fidels vinguts de les parròquies de la Vall d'Aran encapçalats per l'Alcalde de Vielha, Il·lm. Sr. Juan A. Serrano.

La celebració a la Catedral s'inicià amb la lectura dels nomenaments de Degà i de nou Canonge i el jurament

de fidelitat d'ambdós en presència de l'Arquebisbe i davant de l'Evangeliari. A continuació, el nou Degà del Capítol adreçà unes paraules de benvinguda en nom de tots els canonges a Mn. Pere Balagué, i va destacar la renovació que suposa la seva incorporació al Capítol, i les qualitats pastorals que el nou Canonge ha demostrat sobretot a la Vall d'Aran on des del 2005 exerceix com a Arxiprest i Rector de Vielha i pobles veïns. Mn. Pere Balagué va respondre a les paraules de benvinguda destacant l'esperit de servei amb què es proposa dur a terme el seu ofici de Canonge i també amb agraïment a Mons. Vives pel nomenament, per la benvinguda

dels germans canonges, per totes les persones que l'acompanyaven en la cerimònia i que s'havien desplaçat des de la Vall d'Aran i Balaguer, fent un gran esforç, malgrat el confinament. Va tenir unes paraules molt especials d'agraïment per a la seva família i, en especial, pel seu germà també Prevere, Mn. Ramon Balagué. El Degà li assignà la cadira coral i, tot seguit, després que es revestissin, va continuar l'Eucaristia de la solemnitat.

Mons. Vives va iniciar la seva homilia glossant la personalitat del Bisbe Ermengol i les principals dades de la seva vida, en el segle XI, destacant les reformes de la clerecia que va dur a terme, com alimentà els pobres i fo-

ragità els alarbs. La santedat del Bisbe es feu palesa en la seva pietat i amor als pobres, la seva insistència en un culte a Déu esplendorós, el seu amor a l'Eucaristia, i el desig d'una vida reformada dels preveres amb la institució d'una Canònica amb la pregària i la vida en comú dels seus clergues. Finalment, va recordar el servei que significa l'ofici de Canonge i va donar la benvinguda al nou Canonge, Mn. Pere Balagué, al Capítol, destacant que són uns preveres que han de vetllar pel culte litúrgic de la Catedral i, a més, aconsellen el Bisbe en tot allò que els reclami.

Festa de Sant Roc a Barbens

L'any 1884, els habitants de Barbens, durant un temps de pandèmia, van demanar l'ajuda de Sant Roc per ser protegits i alliberats d'aquest mal. El dia 8 de novembre van experimentar l'eficàcia de la intercessió del sant, i des de llavors el poble celebra en aquest dia el que anomenen la Festa Votada a Sant Roc.

Aquest any, a causa de les greus circumstàncies sanitàries que ens afecten: al matí, es va celebrar la Santa Missa en acció de gràcies (complint les mesures sanitàries manades per les autoritats) i, a la tarda, va tenir lloc la processó, amb música sacra que es va poder sentir per tots els altaveus del poble, amb els balcons engalanats i amb gent se-

guint-ho des de casa amb ciris encesos mentre la imatge era duta pels carrers i davant les cases que esperaven amb devoció el pas de la processó. La processó fou presidida per la imatge de Sant Roc

portada pels veïns Josep Maria Potrony, Josep Maria Guasch, Ramón Caelles i Salvador Rosell, seguida pel Rector Mn. Carles A. Ospina, el Sacristà Josep Maria Canela i el Catequista Pere Boleda.

És una festa tradicional important, on s'implica l'Ajuntament amb el seu Alcalde, Andreu Benet, col·laborant amb tot el poble, per complir la promesa que varen fer els avantpassats del poble, com acció de gràcies per haver-los lliurat de la pandèmia d'aquell temps. Aquest any també s'ha demanat al sant la seva protecció i intercessió davant Déu, amb motiu de l'actual pandèmia que ens afecta i està ocasionant tan patiment i morts d'amics i de persones estimades.

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

30. ■ Dilluns (lit. hores: 1a setm.) [Rm 10,9-18 / Sl 18 / Mt 4,18-22]. Sant Andreu, apòstol de Betsaida, deixeble del Baptista i germà de Pere; santa Justina, vg. i mr.

DESEMBRE

1. ■ Dimarts [Is 11,1-10 / Sl 71 / Lc 10,21-24]. Sant Eloi, bisbe de Noyon (641-660), patró dels qui treballen els metalls; sants Edmon Campion i Robert Southwell, prevs., i beats Roger

Filcock, Robert Middleton i companys, mrs. (jesuïtes); santa Natàlia, mr., esposa de sant Adrià.

2. ■ Dimecres [Is 25,6-10a / Sl 22 / Mt 15,29-37]. Sant Silvà, bisbe; beata Maria Àngela Astorch (1592-1665), verge caputxina, de Barcelona.

3. □ Dijous [Is 26,1-6 / Sl 117 / Mt 7, 21.24-27]. Sant Francesc Xavier (1506-1552), prev. jesuïta navarrès, apòstol de l'Índia, patró de les missions i dels

turistes; sant Cassià, mr.; santa Magina, mr.

4. ■ Divendres [Is 29,17-34 / Sl 26 / Mt 9,27-31]. Sant Joan Damascè (s. VII-VIII), prev. de la Laura de Sant Sabas i dr. de l'Església; santa Bàrbara, vg. i mr. d'Orient, patrona del ram dels carburants i dels artificiers, i també dels miners, invocada contra els llamps; sant Bernat, bisbe de Parma, card.

5. ■ Dissabte [Is 30,19-21.23-26 / Sl 146 / Mt 9,35-10,1.6-8]. Sant Dal-

mau o Dalmaci (Dalmacio), bisbe; sant Sabas (s. VI), abat fundador de la Gran Laura, prop de Jerusalem.

6. ■ Diumenge vinent, II d'Advent (lit. hores: 2a setm.) [Is 40,1-5.9-11 / Sl 84 / 2Pe 3,8-14 / Mt 1,1-8]. Sant Nicolau de Bari, bisbe; sant Fortià, innocent màrtir venerat a Torelló; santa Carme Sallés (Vic, 1848 - Madrid, 1911), fundadora de les Concepcionistes Missioneres de l'Ensenyament (RCM).

Diumenge I d'Advent (B)

COMENTARI

Advent, una nova crida de Déu

Comencem un nou any litúrgic, és a dir, una nova ocasió d'aprofundir en la nostra fe i de viure-la més intensament. És un moment especial, un moment de gràcia. Per això l'Evangeli ens crida a la vigilància, a no despistar-nos, a no deixar-nos endur per la rutina. Comença un moment nou: *Estigueu atents, vetlleu. No sabeu quan vindrà el temps decisiu.* El moment decisiu és la vinguda final de Crist però també podríem traduir «no sabeu quan és el moment». I el moment és ara, en començar un nou any litúrgic. Per això no hem de dormir, hem de *vetllar* (ho diu per quatre vegades), hem d'estar atents a aquest moment tan important. Perquè el Senyor ens concedeix preparar-nos intensament per a viure una nova experiència del seu amor.

La primera lectura ens recorda que ens hem apartat de Déu: *Hem pecat i ens hem rebel·lat sempre contra vós... les nostres culpes se'ns emporten com el vent.* Som pecadors sí, però Déu ens estima: *Vós sou el nostre pare... el vostre nom és El-nostre-redemptor. No s'ha sentit ni s'ha vist mai un Déu fora de vós, que salvés els qui esperen en ell.* Advent és preparació per a l'arribada del nostre Salvador. Per això la súplica d'aquest Advent: *Oh, si esquinçessiu el cel i baixéssiu.* Allò que era un desig per a Isaïes és una realitat per a nosaltres. El Salvador ha baixat del cel, ja s'ha encarnat en la nostra terra.

Pau diu als cristians de Corint: *Viviu esperant la manifestació de Jesucrist, el nostre Senyor.* Serà la manifestació final. *Ell, ara, us mantindrà ferm fins a la fi, perquè el dia de Jesucrist, el nostre Senyor sigueu trobats irrepressibles. Ell us ha cridat a viure en comunió amb el seu Fill Jesucrist.* Advent és el temps de sentir-nos estimats per Déu, el moment de viure irreprotxables, sabent que el Senyor vindrà a nosaltres especialment en aquest Advent. No repetim res; cada Advent és nou, és una nova experiència de Déu en la nostra vida. No visquem despistats, no dormim; adonem-nos que ara és el «moment». Visquem *irrepressibles i en comunió amb Jesucrist.* Acollim, amb renovada il·lusió, aquesta nova crida de Déu.

Mn. Jaume Pedrós

▶ Lectura del llibre d'Isaïes (Is 63,16b-17.19b;64,2b-7)

Vós, Senyor, sou el nostre pare, el vostre nom és, des de sempre, El-nostre-redemptor. Senyor, per què deixeu que ens desviem dels vostres camins, que els nostres cors s'obstinin a no creure en vós? Reconcilieu-vos amb nosaltres per amor dels vostres servents, per amor de les tribus que heu pres per heretat. Oh, si esquinçéssiu el cel i baixéssiu, si davant vostre es fonguessin les muntanyes! Cap orella no ha sentit ni cap ull no ha vist mai un Déu, fora de vós, que salvés els qui esperen en ell. Vós veníeu a trobar els qui feien el bé i es recordaven dels vostres camins. Però ara us heu disgustat amb nosaltres, que hem pecat i ens hem rebel·lat sempre contra vós. Tots som semblants a persones impures, cap de les nostres bones obres no és més que la roba tacada d'impureses. Ens marcim tots nosaltres com la fulla caiguda i les nostres culpes se'ns emporten com el vent. No hi ha ningú que invoqui el vostre nom, que es recolzi en vós en desvetllar-se, perquè ens heu amagat la vostra mirada i ens abandoneu a les nostres culpes. Però enmig de tot, Senyor, sou el nostre pare; nosaltres som l'argila, i vós, el terrisser; tots som obra de les vostres mans.

▶ Salm responsorial (79)

R. *Déu de l'univers, renoveu-nos, feu-nos veure la claror de la vostra mirada, i serem salvats.*

Pastor d'Israel, escolteu-nos. / Vós que teniu querubins per carrossa, / desvetlleu el vostre poder, / veniu a salvar-nos. R.

Déu de l'univers, / gireu des del cel els vostres ulls, / veniu i visiteu aquesta vinya / que la vostra mà havia plantat / i havia fet robusta i forta. R.

Que la vostra mà reposi sobre l'home que serà el vostre braç dret, / el fill de l'home a qui vós doneu la força. / No ens apartarem mai més de vós; / guardeu-nos vós la vida perquè invoquem el vostre nom. R.

▶ Lectura de la primera carta de sant Pau als cristians de Corint (1Co 1,3-9)

Germans, us desitjo la gràcia i la pau de Déu, el nostre Pare, i de Jesucrist, el Senyor. Sempre beneixo Déu per vosaltres, pensant en la gràcia que us ha donat en Jesucrist. De tot us ha enriquit en ell: de tot do de paraula i de coneixement. El testimoni que doneu de Crist s'ha refermat tant entre vosaltres que no us manca cap mena de do, mentre viviu esperant la manifestació de Jesucrist, el nostre Senyor. Ell també us mantindrà ferm fins a la fi, perquè el dia de Jesucrist, el nostre Senyor, sigueu trobats irrepressibles. Déu és fidel, i és ell qui us ha cridat a viure en comunió amb el seu Fill Jesucrist.

▶ Lectura de l'Evangeli segons sant Marc (Mc 13,33-37)

En aquell temps, deia Jesús als seus deixebles: «Estigueu atents, vetlleu. No sabeu quan vindrà el temps decisiu. L'home que se'n va a terres llunyanes, sortint de casa deixa els seus criats responsables de les tasques que confia a cadascun, i al porter li recomana que vetlli. Igual heu de vetllar vosaltres, perquè no sabeu quan tornarà l'amo de casa; no sabeu si vindrà al vespre, a mitjanit, al cant del gall, a la matinalda. El tindreu aquí a l'hora menys pensada: mireu que no us trobi dormint. I això que us dic a vosaltres, ho dic a tothom: Vetlleu.»

▶ Lectura del libro de Isaías (Is 63,16b-17.19b;64,2b-7)

Tú, Señor, eres nuestro padre, tu nombre desde siempre es «nuestro Libertador». ¿Por qué nos extravías, Señor, de tus caminos, y endureces nuestro corazón para que no te tema? Vuélvete, por amor a tus siervos y a las tribus de tu heredad. ¡Ojalá rasgases el cielo y descendieses! En tu presencia se estremecerían las montañas. «Descendiste, y las montañas se estremecieron». Jamás se oyó ni se escuchó, ni ojo vio un Dios, fuera de ti, que hiciera tanto por quien espera en él. Sales al encuentro de quien practica con alegría la justicia y, andando en tus caminos, se acuerda de ti. He aquí que tú estabas airado y nosotros hemos pecado. Pero en los caminos de antiguo seremos salvados. Todos éramos impuros, nuestra justicia era un vestido manchado; todos nos marchitábamos como hojas, nuestras culpas nos arrebatában como el viento. Nadie invocaba tu nombre, nadie salía del letargo para adherirse a ti; pues nos ocultabas tu rostro y nos entregabas al poder de nuestra culpa. Y, sin embargo, Señor, tú eres nuestro padre, nosotros la arcilla y tú nuestro alfarero: todos somos obra de tu mano.

▶ Salmo responsorial (79)

R. *Oh, Dios, restáuranos, que brille tu rostro y nos salve.*

Pastor de Israel, escucha; / tú que te sientas sobre querubines, resplandece; / despierta tu poder y ven a salvarnos. R.

Dios del universo, vuélvete: / mira desde el cielo, fíjate, / ven a visitar tu viña. / Cuida la cepa que tu diestra plantó / y al hijo del hombre que tú has fortalecido. R.

Que tu mano proteja a tu escogido, / al hombre que tú fortaleciste. / No nos alejaremos de ti: / danos vida, para que invoquemos tu nombre. R.

▶ Lectura de la primera carta del apóstol san Pablo a los Corintios (1Cor 1,3-9)

Hermanos: A vosotros, gracia y paz de parte de Dios nuestro Padre y del Señor Jesucristo. Doy gracias a mi Dios continuamente por vosotros, por la gracia de Dios que se os ha dado en Cristo Jesús; pues en él habéis sido enriquecidos en todo: en toda palabra y en toda ciencia; porque en vosotros se ha probado el testimonio de Cristo, de modo que no carecéis de ningún don gratuito, mientras aguardáis la manifestación de nuestro Señor Jesucristo. Él os mantendrá firmes hasta el final, para que seáis irrepressibles el día de nuestro Señor Jesucristo. Fiel es Dios, el cual os llamó a la comunión con su Hijo, Jesucristo nuestro Señor.

▶ Lectura del santo Evangelio según san Marcos (Mc 13,33-37)

En aquel tiempo, dijo Jesús a sus discípulos: «Estad atentos, vigilad: pues no sabéis cuándo es el momento. Es igual que un hombre que se fue de viaje, y dejó su casa y dio a cada uno de sus criados su tarea, encargando al portero que velara. Velad, entonces, pues no sabéis cuándo vendrá el señor de la casa, si al atardecer, o a medianoche, o al canto del gallo, o al amanecer: no sea que venga inesperadamente y os encuentre dormidos.

Lo que os digo a vosotros, lo digo a todos: ¡Velad!».